

Universitetet
i Stavanger

Det kongelige kunnskapsdepartement
Postboks 8119 Dep
0032 Oslo

Deres ref.:

Vår ref.: 2009/2759/MCF

Dato: 16.11.2009

"Rett til læring" - høringsuttalelse fra Universitetet i Stavanger

Universitetet i Stavanger (UiS) oversender herved sin høringsuttalelse i forbindelse med NOU 2009:18 Rett til læring.

NOU 2009:18 "Rett til læring" er grundig drøftet i de pedagogiske fagmiljøene ved UiS; det spesialpedagogiske fagmiljøet ved Det humanistiske fakultet, Senter for adferdsforskning og Nasjonalt senter for leseopplæring og leseforskning, lokalisert til UiS. En arbeidsgruppe med representanter fra disse fagmiljøene har utarbeidet vedlagte høringsuttalelse.

Med hilsen

Aslaug Mikkelsen
rektor

Per Ramvi
universitetsdirektør

Saksbehandler: Marit Cecilie Farsund, tlf.: 51 83 30 85

"RETT TIL LÆRING" - HØRINGSUTTAELSE FRA UNIVERSITETET I STAVANGER

GRUNNLAGET FOR HØRINGSUTTAELSEN FRA UIS

NOU 2009:18 "Rett til læring" er grundig drøftet i de pedagogiske fagmiljøene ved Universitetet i Stavanger (UiS). Fagmiljøene her har lange tradisjoner når det gjelder utdanning og forskning innen spesialpedagogikk. I dag tilbys utdanning i spesialpedagogikk på alle nivå, fra førskolelærer/lærerutdanning til master- og ph.d-utdanning. I tillegg er de to nasjonale kompetansesentrene, Senter for atferdsforskning og Nasjonalt senter for leseopplæring og leseforskning, lokalisert til UiS. På denne bakgrunn er innstillingen diskutert med stor interesse.

Innledningsvis vil vi gi støtte til utvalgets vektlegging av en inkluderende barnehage og skole basert på prinsippene om mangfold og forskjellighet, slik dette uttrykkes i kapittel 1 og 2. Dette inkluderingsperspektivet blir imidlertid tonet gradvis ned og erstattet av et konvensjonelt individorientert vanskeperspektiv i utvalgets utlegging av eget mandat.

Vi vil også peke på at arbeidsprosessen til utvalget oppleves som lukket. Utvalget har på denne måten gitt fra seg muligheten til å skape en åpen, offentlig dialog, og dermed unnlatt å utvikle nye situasjonsbeskrivelser og forståelsesmåter. Innstillingen synes derfor å fastholde eksisterende forståelsesmåter innen det spesialpedagogiske feltet, heller enn å overskride disse.

Vi hadde videre forventet at innstillingen belyste spørsmål knyttet til minoritetsspråkliges behov for spesialpedagogisk hjelp. Vi er klar over at dette er en komplisert sak som berører mange forvaltningsområder, men svært mange minoritetsspråklige elever får spesialpedagogisk hjelp. Utvalget burde alternativt pekt på at spesialpedagogiske behov hos minoritetsspråklige elever trenger egen utredning.

Vår videre høringsuttaelse er tredelt. Del 1 omhandler de to spesialpedagogiske sentrene ved UiS. Del 2 omhandler innstillingens behandling av økt kompetanse på alle nivå, jfr kapittel 18. I del 3 knytter vi noen sentrale synspunkt til kapitlene 13, 14 og 16.

DEL 1. SYNSPUNKT PÅ Å UTELATE LESESENTERET OG SENTER FOR ATFERDSFORSKNING I INNSTILLINGEN

Universitetet i Stavanger (tidl. Høgskolen i Stavanger) har siden 1995 hatt ansvar for to spesialpedagogiske sentre; Senter for adferdsforskning og Senter for leseforskning (fra 2004 Nasjonalt senter for leseopplæring og leseforskning).

Disse to spesialpedagogiske sentrene er ikke nevnt i den historiske gjennomgangen i innstillingen. Deres kompetanse er ikke tatt med i beskrivelser av tilgjengelig kompetanse på landsbasis. Sentrene er heller ikke med når fremtidige tiltakskjeder drøftes. Utvalget beskriver samarbeid mellom Statped og UH-sektoren, men uten å nevne det mangeårige samarbeidet som har foregått i Stavanger. *Det er høyst kritikkverdig.*

HISTORIKK

Senter for adferdsforskning og Lesesenteret ble en del av det statlige spesialpedagogiske støttesystemet (Statped) etter vedtak i Stortinget (Innstilling S nr. 160, 1990-91). Dette er ikke endret, selv om de økonomiske tildelingene fra 1995 først delvis, deretter helt, er kommet over høgskole/universitetskapittelet. I 2000 ble det undertegnet en samarbeidsavtale mellom Styret i Statped og Høgskolen i Stavanger om SAF og Lesesenterets rolle som spesialpedagogiske kompetansesentre. Denne avtalen er ikke endret. I Statsbudsjettet 2007 (s. 53) slås det fast at de to sentrene ved UiS er landsdekkende spesialpedagogiske sentre som finansieres over kap 271 i statsbudsjettet. Begge sentrene har pr dags dato årlig rapportert sin virksomhet til Statped.

TILGJENGELIG KOMPETANSE PÅ LANDSBASIS OG DEL AV FREMTIDIG TILTAKSKJEDE

De to sentrene er gjennom årene tildelt en rekke store oppdrag fra myndighetenes side. Dette er oppdrag hvor arbeidet har vært rettet både mot barnehage, skole og PP-tjeneste. I tillegg har sentrene hele tiden drevet omfattende materiellutvikling og veilednings- og kursvirksomhet.

Utvalget foreslår å opprette et nasjonalt senter for læringsmiljø og problematferd, og i den forbindelse foreslås det å knytte Lillegården til en høgskole eller universitet for å kunne bli et slikt senter. Vi finner dette merkelig all den tid en allerede har et slikt senter. Senter for atferdsforskning har et mandat som nasjonalt kompetansesenter og er en del av UiS. *Utvalget svikter når ikke dette blir drøftet nærmere.*

SAMARBEID MELLOM STØTTESYSTEMET OG UNIVERSITET OG HØGSKOLESEKTOREN

På bakgrunn av sin tilknytning til høgskolen/universitetet driver sentrene også en omfattende forskningsvirksomhet. Forskningen er praksisnær, og den har hatt direkte innvirkning på utviklingsprogrammer, materiellutvikling og kurs og konferansevirksomhet innenfor barnehage, skole og PP-tjeneste. Sentrenes kompetanse har også stått sentralt både i grunnutdanningene, i utviklingen av masterprogram og i ph.d. program i spesialpedagogikk og lesevitenskap ved UiS. Her deltar studenter fra hele landet. Dette er et viktig bidrag i kompetansehevingen i barnehage, skole og PP-tjenesten.

Utvalgets manglende omtale av sentrene ved UiS under dette punktet er underlig sett i lys av tidligere vurderinger. I Utdanningsdirektoratets innstilling til Utdannings- og forskningsdepartementet "Prosjekt Statped 2005 Framtidig faglig profil og organisering av Statped" heter det blant annet at "erfaringer fra modellen for de to sentrene i Stavanger kan legges til grunn for en videre utvikling av samarbeidet mellom Statped og andre universitet og høyskoler" (s. 17).

KONKLUSJON:

UiS forstår at en viktig del av utvalgets arbeid har vært å se på alternativ bruk av de midlene som finnes i budsjettet for Statped. I et slikt perspektiv kan det kanskje hevdes at det ikke har vært naturlig å se på de to sentrene ved UiS siden disse finansieres over U&H-budsjettet. Dette burde uansett ikke forhindre utvalget i å gi en korrekt fremstilling av Statpeds historie. Også i beskrivelsen av eksisterende nasjonal kompetanse burde sentrene hatt en selvfølgelig plass. Denne kompetansen burde selvsagt også blitt tatt med når en fremtidig helhetlig tiltakskjede beskrives.

Det er uheldig at utvalget har en beskrivelse av fagkompetanse innen feltet sosiale- og emosjonelle vansker og adferdsvansker som ikke er dekkende. På grunn av dette er også utvalgets forslag til fremtidig organisering av tiltak innen sektoren sosiale- og emosjonelle vansker og adferdsvansker mangelfull. Her må grundigere vurderinger gjøres. Siden utvalget ikke har drøftet sentrene i Stavanger, har det heller ikke sagt noe om deres rolle fremover. Dette kan skape forvirring om deres rolle innen Statped.

DEL 2. ØKT KOMPETANSE PÅ ALLE NIVÅ (KAP 18)

Dersom kompetansen skal økes på alle nivå, er det nødvendig å etablere kompetansenettverk. I slike nettverk bør UH-sektoren ha en fremtredende rolle fordi:

- den har ansvar for all grunnutdanning av førskolelærere og lærere
- den har systemer for etter- og videreutdanning
- den driver forskning

Utvalgets samlede forslag står og faller likevel på kompetansen i barnehage og skole. UiS mener derfor at det må innføres kompetansekrav knyttet til spesialundervisning. En må sikre at barnehager og skoler har ansatte med mastergrad i spesialpedagogikk. Et slikt krav vil innebære behov for videreutdanning i stor målestokk. Det kan skje gjennom det femårige kompetanseprogrammet som er foreslått, ved at modulbaserte masteremner gis parallelt med utviklingsarbeid i skole og barnehage.

2.1. FØRSKOLELÆRERUTDANNINGEN

Innstillingen omtaler barnehagen som en helsefremmende, forebyggende og avhjelpende arena. Utredningen referer også til Stortingsmelding 41 "Kvalitet i barnehagen". Her drøftes blant annet å styrke førskolelærerutdanningen og øke pedagogtettheten.

Målet om økt kompetanse på alle nivå må omfatte en konkretisering og oppfølging av foreslåtte tiltak i barnehagesektoren knyttet til kapitlene 5 og 13 i innstillingen og også i Stortingsmelding 41. Disse tiltakene vil få konsekvenser for førskolelærerutdanningen. Utredningen viser stort behov for kompetanse og kunnskap om spesialpedagogiske tiltak. Mangelen på førskolelærere skaper mangel på kompetanse både i forhold til generell pedagogikk og spesialpedagogikk. I arbeidet med barn som har behov for spesialpedagogisk hjelp, arbeider ofte personal uten førskolelærerutdanning.

Videre vil et godt samarbeid mellom praksisfeltet og førskolelærerutdanningen gi mulighet for gjensidig kompetansebygging og videre forskning.

Disse utfordringene rundt kompetanseutvikling innen førskolelærerutdanningen er ikke tilstrekkelig belyst. *UiS hadde i det hele forventet langt større fokus på kvalitet og kvantitet innen førskolelærerutdanningen i innstillingen.*

2.2. GRUNNSKOLELÆRERUTDANNINGEN OG MASTERPROGRAM I SPESIALPEDAGOGIKK

UiS støtter utvalgets antakelse av at en styrking av grunnutdanningen for lærere vil kunne gi nye lærere bedre basiskunnskaper både innen generell pedagogikk og innen spesialpedagogiske områder. Samtidig antar vi at det vil bli kamp om hva det nye faget *Pedagogikk og elevkunnskap* skal fylles med. Spesialpedagogiske emner vil måtte kjempe om plassen med andre viktige fokus og tema. Dessuten er det nødvendig at praksisdelen av utdanningen blir styrket slik at båndet mellom forskningsbasert kunnskap og praksis blir tettere, ikke minst innen språkstimulering, leseopplæring og klasseledelse/ atferdsvansker.

Utvalget tar også opp spørsmål knyttet til lærerutdanningene og masterprogram i spesialpedagogikk. Utvalget presiserer at det "ser et klart behov for å styrke den spesialpedagogiske kompetansen, både i lærerutdanningene og i masterutdanningene i spesialpedagogikk" (s. 201). Det er imidlertid uklart hva utvalget legger i begrepet "spesialpedagogisk kompetanse" og hvordan dette kompetanseområdet kan styrkes.

I St.meld. nr.11 (2008-2009) "Læreren Rollen og Utdanningen" vektlegges ikke læreres kompetanse knyttet til barn, unge og voksne med særskilte behov. Når dette kompetanseområdet er utelatt, gir det et svakt grunnlag for å styrke lærerutdanningene i forhold til skolens mangfoldsperspektiv og spesialpedagogiske utfordringer.

Utvalget foreslår at "Grunn-, etter- og videreutdanning for lærere samordnes innenfor rammen av GNIST" (s.30). Vi savner en nærmere presisering av hvordan denne samordningen kan ivaretas. Vi kan heller ikke se at føringene for GNIST-programmet gir rom for særlig omfattende kompetanseutvikling av spesialpedagogisk art.

Når det gjelder forslag for masterprogrammene i spesialpedagogikk, vil utvalget styrke "profesjensorienteringen" (s.198), dvs. studienes praktisk-pedagogiske orientering, krav til praksis og rådgiving ved starten av yrkeskarrieren. Forskningsbasert undervisning skal være grunnlaget. Vi støtter ønsket om at spesialpedagoger med mastergrad raskt kan bistå pedagoger i skoler og barnehager. Vi imøteser forslaget om å etablere et femårig kompetanseutviklingsprogram med interesse og mener UH-sektoren med sine masterutdanninger må være sentrale i et slikt program. Det kan bidra til en profesjensorientering i studiet. Samtidig mener vi at utvalget underkommuniserer spesialpedagogikkens utdanningsvitenskapelige forankring. Det samme gjelder for masterprogrammenes rolle for å kvalifisere til et videre løp gjennom phd-utdanning. Å sikre dette øverste nivået er viktig for fremtidig forskning på feltet.

2.3. FORSKNING

UiS støtter utvalgets forslag om å styrke forskning knyttet til barn, unge og voksne med behov for ekstra tilrettelegging i opplæringen (s. 206). Det er åpenbart at sider ved dette feltet er underforsket. Kunnskapsstatusen er svak på flere områder. Blant de utfordringene utvalget selv peker på, er at forskning nærmest er fraværende når det gjelder spørsmål knyttet til sammenhengen mellom barnehagens/skolens arbeid med - og anerkjennelse av - forskjellighet og fagdidaktiske aspekter ved opplæringen.

Utvalget vil styrke forskningen på feltet innenfor programmet Utdanning 2020. Vi stiller oss tvilende til utvalgets begrunnelse om at en slik strategi ”vil bidra til å gjøre forskningen på feltet mindre fragmentert” (s. 206). I programplanen for Utdanning 2020 vektlegges fire forskningsområder. Disse tematiske områdene er relativt åpne og brede. Vi mener dette kan trekke oppmerksomheten bort fra behovet for forskning til beste for barn, unge og voksne med særskilte behov.

Å styrke forskning knyttet til barn, unge og voksne med behov for ekstra tilrettelegging i opplæringen innenfor rammen av Utdanning 2020 krever at dette forskningsfeltet skrives inn i programplanen. I tillegg må spesialpedagogisk forskning synliggjøres og etterspørres innenfor de eksisterende tematiske områdene i Utdanning 2020.

DEL 3. SENTRALE MOMENT I KAPITLENE 13, 14 OG 16.

3.1. TIDLIG INNSATS OG FOREBYGGING (KAP 13)

I kapittel 13 settes det fokus på tidlig innsats i arbeidet med barn, både i barnehagealder, ved skolestart og i de første skoleårene.

Utvalget skisserer at ”Kommunen får plikt til å sikre språkkartlegging av barn omkring fylte tre, fire og fem år. For tospråklige barn må begge språk kartlegges.” Slik kartlegging gir mulighet for å identifisere risikofaktorer hos barn, samt dokumentere kvaliteten i det pedagogiske tilbudet til alle barn. Derfor bør kartlegging i barnehagen skje ut fra et helhetsperspektiv på barn. Dette understrekes også Rammeplanen. Kartleggingen må også foregå i en naturlig kontekst, hvor språk inngår, sammen med barnets sosiale, -emosjonelle og motoriske utvikling. Dette reflekteres i førskolelærerutdanningen, men både kunnskap om ulike kartleggingsmetoder og kartleggingskompetanse kan styrkes ytterligere. Etter vår vurdering er det også viktig å presisere at kartleggingsarbeidet legges til barnehagen og utføres av personell med pedagogisk kompetanse.

Utvalget foreslår at ”Læringsboka innføres som felles verktøy for tidlig innsats og oppfølging. Boka følger barnets og elevens utvikling, læringsmiljø gjennom barnehage, grunnskole og videregående opplæring”.

Vi mener at en læringsbok kan være et nyttig redskap for å bidra til sammenheng i barn og unges utvikling, og også være et redskap for samarbeid med foreldre. Vi etterlyser imidlertid en konkretisering av innholdet i og bruken av boken, både ut fra etiske, faglige, juridiske og pedagogiske perspektiv.

KONKLUSJON:

Det er nødvendig å klargjøre utvalgets forslag rundt tidlig oppdaging, tidlig innsats og forebygging.

3.2. RETT TIL EKSTRA TILRETTELEGGING I OPPLÆRINGEN (KAP 14)

BARNEHAGEN

UiS støtter forslaget om å flytte retten til spesialpedagogisk hjelp for barn under opplæringspliktig alder fra § 5-7 i opplæringsloven til barnehageloven. Endringen vil tydeliggjøre barnehagens og barnehageeiers ansvar. Etter vår vurdering vil dette også kunne klargjøre rettigheter og gi bedre samordning av spesialpedagogiske tiltak for denne aldersgruppen.

Denne rettigheten må utformes i tråd med barnehagens særpreg. Den må også omfatte barn som ikke går i barnehage. Det vil også være viktig å ta inn bestemmelser om PP-tjenesten i barnehageloven slik at den får en tilsvarende lovplikt som for grunnopplæringen.

Vi mener at det bør utarbeides en spesialpedagogisk veileder i tråd med barnehagens innhold og rammeverk. Innholdet i en slik veileder bør konkretisere retten til spesialpedagogisk hjelp med hensyn til regler og rutiner. Veilederen bør ha både et avhjelpende og et forebyggende perspektiv. Samtidig bør grunnlaget i en slik veileder være inkludering i barnehagens fellesskap. Veilederen må også konkretisere innholdet i barnehagens samarbeid med PP-tjenesten.

GRUNNSKOLEN

Utvalget foreslår at "Retten til spesialundervisning i opplæringsloven § 5-1 erstattes av en rett til ekstra tilrettelegging av opplæringen. Denne retten utløses når eleven ikke har et tilfredsstillende læringsutbytte" (s.28).

Vi mener dette kan svekke utsatte gruppers muligheter til å få spesialundervisning, og vi frykter at endringer i saksbehandlingsreglene ytterligere forsterker dette. Samtidig er vi opptatt av at det ikke må være noen motsetning mellom en inkluderende skole og å gi enkeltelever den tilpasning de trenger. Grunntanken må være at opplæringen av barn, unge og voksne med særskilte behov verken kan eller bør løsnes fra den ordinære opplæringen.

Et kritisk punkt er hva som skal utløse "retten til ekstra tilrettelegging av opplæringen". Formuleringen "Denne retten utløses når eleven ikke har et tilfredsstillende læringsutbytte" åpner for en tilfeldig praksis. Dette er uheldig. Ikke minst vil lokale tolkninger av "tilfredsstillende læringsutbytte" kunne gi svært varierende praksis. Behovet for en overordnet og mer presis definisjon er åpenbar.

Det er et tankekors at så lenge avvik fra mål i læreplanen er grunnlag for avgjørelser om spesialundervisning, vil vi bli hengende fast i en norsk tradisjon om at eldre elever får mer hjelp enn de yngste. Avvikene i forhold til mål er nemlig lettere å registrere dess eldre barnet/eleven blir.

KONKLUSJON:

Utvalgets forslag om å flytte lovgrunnlaget for spesialpedagogisk hjelp under opplæringspliktig alder fra opplæringsloven til barnehageloven støttes. Utvalget peker likevel i for liten grad på løsninger og tiltak for å sikre de yngste barna mest hjelp.

Vi er samtidig urolige for at forslagene knyttet til endringer av rettighetsgrunnlaget og formalia rundt sakkyndige uttalelser vil kunne svekke mulighetene for å få spesialundervisning for barn og unge. *Vi vil advare mot å fjerne begrepet spesialundervisning sett på bakgrunn av norske kommuners økonomi.*

DEL 3.3. VEDR PP-TJENESTEN OG STATPED – "TETTERE PÅ" (KAP 16)

UiS støtter utvalgets prinsipp om at PP-tjenesten og Statped skal være tettere på skoler og barnehager. Imidlertid har vi noen bekymringer knyttet til den utforming av PP-tjenestens rolle som utvalget skisserer.

1. FOKUS: PP-TJENESTENS KOMPETANSE, KAPASITET OG ARBEIDSPROFIL

Et strukturproblem ved PP-tjenesten som kommunal aktør er at mange tjenester er små. Det går ut over kompetanse og tilgjengelighet. Det trengs også en minimumsstandard som beskriver kompetansen og arbeidsprofilen på et PP-kontor, og det må sikres at kontorene er av en viss størrelse.

Utvalget foreslår et nasjonalt utviklingssenter for PP-tjenesten med faglig tilknytning til et universitet eller høyskole (s. 178). Vi er enige i at dette vil kunne sikre en kontinuerlig kompetanseutvikling av PPT-medarbeidere. Tilknytning til en UH-institusjon vil også kunne sikre en forskningsbasert kompetanseoppbygging og bidra til økt forskning knyttet til PP-tjenestens arbeid. Et slikt senter bør være i forskningsfronten og også ha nettverk både nasjonalt og internasjonalt.

Utvalget foreslår et femårig kompetanseutviklingsprogram for PP-tjenesten og tjenestens samarbeidspartnere (s. 178). Vi mener forutsetningen for et slikt program må være at det tilfører PPT-ansatte kunnskap på de områder der det i dag er avdekket kompetansebehov. Programmet må og ta høyde for at en nedbygging av Statped vil bety økt behov for ytterligere kunnskap for den lokale PP-tjenesten. Fagekspertise ved universitet og høyskoler må være sentrale i denne kompetanseoppbyggingen.

2. FOKUS: KOMPETANSE FORSVINNER I OMSTRUKTURERINGEN

Utvalgets foreslår en omstrukturering av Statped. Dette innebærer en fare for nedbygging av den kompetansen sentrene for sammensatte lærevansker innehar i dag. I en omleggingsfase der PP-tjenesten skal bygges opp og kompetansesentrene omorganiseres, er det fare for at støttetjenestenes kapasitet blir sterkt redusert. Man trenger et prosjekt i denne omstillingsfasen som kan sikre støttetjenester i de fem årene PP-tjenesten skal bygges opp. De nye regionsentrene i Statped skal ha spisskompetanse på avgrensede felt, og de skal betjene store geografiske områder. Denne kompetansen må knyttes til forskning og representere noe mer enn det PP-tjenesten innehar.

3. FOKUS: SKILLET MELLOM HØYFREKVENT VS LAVFREKVENT

Det er problematisk når utvalget foreslår at høyfrekvente vansker skal være et ansvar for den lokale PP-tjenesten og lavfrekvente et ansvar for Statped. Forslaget tar utgangspunkt i at lesevanter og atferdsvansker er så vanlig at det må kunne takles på kommunalt nivå. Det er riktig for flertallet av vanskene, dersom PP-tjenesten har kompetanse til dette. Men denne inndelingen tar ikke høyde for grad av vanske. PP-tjenesten er heller ikke en enhetlig størrelse. De små kontorene vil ikke kunne bygge opp kompetanse i forhold til de tyngste lese- og atferdsvanskene. Store lesevanter som dysleksi og alvorlige atferdssyndrom kan en derfor ikke forvente at alle PP-enheter skal kunne ta seg av. Dersom et barn med lese- eller atferdsvansker i tillegg har en "lavfrekvent" vanske, vil det være uklart om dette er en kommunal eller statlig oppgave. Med oppfølging fordelt på ulike forvaltningsnivå, kan ansvars plasseringen bli uklar.

KONKLUSJON:

I en helhetlig tiltakskjede må det sikres kompetanse i alle ledd. Førskolelærere og lærere trenger mer spesialpedagogisk kunnskap gjennom sin grunnutdanning. De må også ha bedre muligheter for videreutdanning. En styrket PP-tjeneste må bistå med kunnskap og veiledning når barnehagens og skolens egen kompetanse ikke strekker til. PP-tjenesten må også bidra til at barnehagens og skolens kompetanse videreutvikles. Det betyr at de må besitte høy kompetanse både på individ- og systemnivå.

Det må derfor være et statlig nivå som både sørger for utvikling av PP-tjenestens kompetanse og som dessuten går direkte inn og hjelper i særlig vanskelige tilfeller. *Det statlige nivået må være tett koplet til forskning.* Derfor må UH-sektoren være en del av dette kompetansenettverket.

I et kompetansenettverk der UH-sektoren har en fremtredende rolle er det noen institusjoner som bør ha knutefunksjoner. UiS har to nasjonale kompetansesentre, ett innen lesevanter og ett innen atferdsvansker. Like stor miljøer med kombinasjon av forskning og formidling finnes ikke andre steder i landet. Derfor bør knutefunksjonene for disse lesevanter og atferdsvansker legges til UiS. Begge sentrene hadde også knutefunksjoner i Norgesnett som ble opprettet på slutten av 90-tallet. UiS mener derfor at de større, eksisterende fagmiljøene bør styrkes og videreutvikles slik at en bygger videre på den kompetansen som finnes.

OPPSUMMERING AV HØRINGSUTTALELSEN FRA UIS

UiS mener NOU 2009:18 "Rett til læring" er et godt debattgrunnlag for videre utvikling av feltet. Men dessverre fører en noe utydelig utlegging av eget mandat til at beskrivelser og forbedringsforslag ikke blir helhetlige. Utvalget opprettholder også eksisterende kontroverser på området uten å komme særlig nærmere "bedre læring for barn, unge og voksne med særskilte behov".

I tillegg til innvendinger mot manglende løsningsfokuserte helhetsløsninger i NOU'en, er det svært uheldig at to tunge nasjonale fagmiljø ved Universitetet i Stavanger er oversett i framstillingen. Sentrene har alltid vært en del av Statped.

Universitetet i Stavanger, 03.11.2009

Sigurd Aukland
- for høringsgruppen